

her, men jeg tror, vi har grund til at gøre status og bruge tid på det.

Jeg synes ikke, der er noget grundlag for en sejrstrus. Vi har taget et lille skridt i retning af fred, demokrati og respekt for menneskerettigheder og for mindretal i Kosovo. Det er stadig væk kun et lille hjørne af det plagede Balkan. Men det er et skridt i den rigtige retning, men foran os står der et stort arbejde. Det bliver ikke ufarligt, det bliver ressourcekrævende, det bliver langvarigt, men det er immervæk en god investering i Europas fremtid, en investering, som vi ikke kan undvære, hvis vi ellers vil slippe for en tilbagevenden til, hvad vi oplevede i 1930'erne.

Den store og meget vanskelige opgave bliver jo at skabe en dagligdag i Kosovo og omgivelser, der gør det muligt for serbere og kosovoalbaniere at leve som naboer, som gode naboer eller som mindre gode naboer, men immervæk som naboer. Det slipper de ikke for, og det hvad enten det så bliver – som det ser ud til i øjeblikket – inden for samme statsdannelse, eller man om nogen tid måtte se, at det i stedet for bliver med en grænse imellem, så er de immervæk naboer. Det er det store problem efter det, man har været igennem.

Derfor bliver det også utrolig vigtigt, at man fra den internationale styrkes side nu markerer, at mindretalsrettigheder også gælder for den serbiske befolkning i Kosovo, at man selvfølgelig har krav på beskyttelse, og at UCK skal rette sig efter de krav.

Indsættelsen af styrken sker på grundlag af en FN-resolution, og dermed er der skabt det nødvendige grundlag for at komme videre. Det hilser vi i høj grad velkommen fra radikal side.

Den brede opbakning ses måske mest tydeligt af, at måske mere end 35 lande vil deltage i styrken. Dermed har man set niveauet for den indsats, der nu sker, men det bliver også vigtigt at understrege, at det er en militær indsats, som skal understøtte det civile arbejde. Den egentlige indsats bliver det civile arbejde, og man må håbe på, at den stabilitetspagt, som nu mange lande og organisationer har lagt sig bag, faktisk også bliver ført ud i livet, ikke bare bliver ord, men også bliver med indsats af de nødvendige økonomiske midler og den vilje, som er forudsætningen for at få fredelige og demokratiske tilstande på Balkan.

Fra dansk side er det vigtigt, at vi bærer de byrder, som den type af konflikter, vi har oplevet i Kosova, kræver, men det indebærer altså,

at vi også nu lægger den nødvendige vægt på den civile del. Vi skal bære de militære byrder, men vi skal uægtelig også bære de mindre heroiske byrder, som ligger i den civile indsats. Det bliver langvarigt, det vil kræve stædighed, og det vil blive mindre spektakulært. Der vil være mindre CNN-effekt på det, men det bliver dér, den egentlige indsats skal gøres.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge hr. Jørgen Estrup, ligesom jeg spurgte fru Ingrid Rasmussen, hvad Det Radikale Venstres holdning er til det problem, vi står over for, nemlig at der i aftalen indgår en afvæbning af UCK's styrker. Og jeg vil gerne stille et spørgsmål til hr. Estrup, som jo uden tvivl er klar over, at vi allerede står i den situation, at der er et problem: at UCK's styrker står ved siden af bl.a. tyske NATO-styrker. De er endnu ikke skredet til afvæbning. Man ved ikke, hvornår de får ordren til det, men udtalelser fra UCK og også fra civile kosovapolitikere tyder på, at man ikke vil acceptere en afvæbning.

Hvordan vil Det Radikale Venstre sikre, at det her ikke fører ud i en ny konflikt, hvor også danske soldater kan komme til at skulle trække våben og komme ind i en militær kriseagtig situation?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg er ikke så sikker på, at hr. Albrechtsen har ret i, at UCK ikke vil acceptere den demilitarisering, der er tale om. Jeg har hørt UCK-ledere sige præcis det stik modsatte. Men realiteten er jo den, at den store, afgørende militærstyrke er den internationale, og jeg tror, at i den slags tilfælde er det det, der nok bliver det afgørende, og det, som man kan læne sit hoved op ad.

Jeg synes, som jeg også sagde i talen, at det er vigtigt, at man fra den internationale styrke sat ind under et FN-mandat markerer, at mindretalsrettigheder også gælder det serbiske mindretal i Kosova, og at man derfor også er parat til at sætte magt bag ved det. Hvad det må indebære i praksis, må tiden vise.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Spørgsmålet om at sikre det serbiske mindretals vilkår om nødvendigt med væbnet magt, kan vi ikke blive uenige om, vil jeg sige til hr. Estrup; det er ikke det, der er spørgsmålet.